

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'80
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'50.

LAS AMASSONAS DEL MANZANARES.

Un consell de amich à n' en Ruiz Zorrilla.

Mentres tinga tractes ab militars de més ó menos categoria, no farà res. Si vol guanyar, entenguis directament ab las cigarrereras.

Las cigarrereras son avuy dia las donas de l' auca. Quan necessitan una cosa, no la demanan, la exigeixen: no parlan, cridan: no 's presentan sossegadament, s' amotinan....

Al estallar lo rebombori en las quadras de la fábrica de tabacos, compareixen las autoritats acompanyadas de la forsa pública, y las famosas cigarrereras, sense inmutarse gens ni mica, en lloch de tirar un memorial al Governador de la Provincia, ó al ministre de Hisenda, lo primer que li tiran es una pluja de mahons y de rejas entre cap y orelles.

Y las autoritats, las mateixas autoritats bragadas que á lo millor y per un tres y no res, desenvaynan la xarrasca y arrencan á corre darrera dels estudiants fins á descalabrarlos; las mateixas autoritats que ab un tancar y obrir d' ulls escorxan y descuarrian á un contribuent recalitrant, per més que sigui alt y rabasut com un Sant Pau, al trobarse davant de una bullanga de cigarrereras s' humillan, baixan lo front, arrossan las espatllas, y 's derriteixen com la cera á las brasas.

¡Oh poderosa màgia de la farum de famella! No en va vivim en la terra clàssica del amor y la hidalguia.... Lo dia menos pensat las cigarrereras se posan los pantalons de n' Sagasta, y l' home del tupé 's queda en calsetets contemplant embobad las tretas y 'ls atreviments de las amassonas del Manzanares.

Ara 's véu ben clarament que 'l govern que pot firmar tractats de comers, tirant per portas á vilas, ciutats, comarcas y provincias enteras, es incapás de introduhir en las fábricas de tabacos, una senzilla màquina de caragolar cigarrillos.

La elaboració del tabaco s' efectua avuy en la mateixa forma que s' efectuava 'l primer dia que van obrirse las fábricas. Los adelantos de la mecànica no han pogut traspasar lo pedris de aquells establiments. A la porta hi ha guardia permanent de cigarrereras, y las cigarrereras son invulnerables.

Podrán morir-se de fam los operaris catalans y 'ls agricultors de Castilla impossibilitats de sostenir la competencia ab los productors extrangers, qu' entre molts altras ventajitas sobre nosaltres, disposan de bons governs y de una administració pública ilustrada, zelosa y honrada; no succehirá lo mateix ab las cigarrereras que defensen lo pá de cada dia, pagant tribut fervorós á las sagradas prerogativas de la rutina.

¡Ay del que s' atreveixi á contradirlas! ¡Ay del que intenti alterar lo més mínim las augustas tradicions que imperan en las fábricas de tabacos!...

La senmana passada van posar á parir al govern. Lo colossal Camacho sentintse llastimat per las concessions otorgadas á las vestals del tabaco, presentá la renuncia de Director de la Companyia arrendataria, llansant un sou de 12,000 duros per la finestra.... ¡Sorti que la dimissió no li va ser admesa! Per un punt no més s' escorra una mitja, y al caure'ls una cama, los Banchs més sólits perden l' equilibri.

Gracias á la bullanga de las cigarrereras, las accions del d' Espanya, van perdre no sé quants enters en la cotisació de la Bolsa, de manera que 'l dia que las cigarrereras s' ho fiquin al monyo, 'l banch d' Espanya se 'n va per portas.

Basta que s' hi empenyin. Está vist que per ellas no hi ha impossibles.

Podrá ser la nostra una nació tant desventurada com vulguin: pero tè dos prestigis tradicionals, fermos y robustos, poderosos é incontrastables, una especie de columnas d' Hércules que marcan lo *non plus ultra* de la prepotencia nacional.

Forman aquests dos prestigis la monarquia y las cigarrereras.

Basats un y altre en la tradició, inviolables tots dos, anteriors y superiors á tots los governs y á todas las lleys, constitueixen las pedras angulars de l' edifici polítich social.

Y encare las cigarrereras poden galejar una condició superior. A l' any 1868 la monarquia va rebre un trompis molt serio, ab la derrota de Alcolea.... A las cigarrereras aquesta es l' hora que ningú las ha pogudas vence.

Prosternémnos, donchs, á las sévas plantas, y encensantlas ab lo fum del tabaco qu' elaboran ellas ab sas mans immaculadas, cantém en son obsequi eternas alabansas.

Per cert que la bullanga de las cigarrereras ha coincidit ab l' intent que tenia 'l govern d' enviar un numerós contingent de forsas á Marruecos.

Lo Sultan, victima de un tifus peliagut, estava fent l' ànech. Un dia van innovarli que 'ls espanyols s' encaminavan á conquistar lo seu imperi, y posant los ulls en blanch, ja casi entregava l' ànima á Alá, quan tot de un plegat li notifican lo triunfo de las cigarrereras sobre 'l govern de n' Sagasta.

Sentir aixó, posarse á riure com un boig, y alsarse del jás enterament curat, siguió obra de un instant.

Desde llavors, diuhen que exclama:

—¡Y aquest govern que no ha pogut rendir la fábrica de tabacos de Madrid, pretenia conquistar l' imperi de Marruecos!... Bah, bah, bah.... Ja se 'n pot tornar al lit que aixó es la mitja lluna.

¡Ah si? Donchs que no 's descuidi 'l Sultan. Espanyolas son també las heroínas de la fábrica de tabacos, y 'l dia que 'ns puji la mosca al nás, li tirém á sobre un exercit de cigarrereras, que d' ell, del seu harém y de tot Marruecos en pés no 'n tindrán ni per una pipada de tabaco.

P. K.

Á L' ÀNIMA.

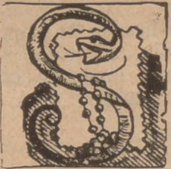
SONET.

Vi-a, ànima de canti, atent y escolta: qu' ets?... parlam al moment ben decidida; diu que sens' tu morim tot desseguida, pero ho romiho y no sé véurehi solta.

¡Ets sanch que corras per lo cos revolta?... ¡ets aire, ó foch que va donantnos vida, ó ets una colometa divertida que dintre nostre corra y giravolta?..

Si ets altre sér que quan morim s'enlayra, com á tal un' altre ànima 't precisa, y á aquesta un' altra, y si seguissim gayre fins ànima tindria una camisa. Jo crech qu' ets... quartos, y per' xo t' estimo, perquè quan tinch diners prompte m' animo.

S. GOMILA.

ha montat á ca 'l bisbe una gran exposició dels objectes que la diócessis de Barcelona regala al Papa Lleó XIII, ab motiu del seu Jubiléu.

A la sortida:

—¿Veritat que hi ha objectes molt

preciosos?

—Preciosíssims. Pero...

—Ja hi tens que dir?...

—Vaya si hi tinch que dir... Crech que aquests objectes reduhits á diner, y 'l diner repartit als pobres, aixugaria molts llágrimas, mentres que ara regalats al Papa, que ja es vell y res de aixó necessita, constitueixen una manifestació de vanitat, de idolatria y de servilisme.

Que la Verge de Lourdes fa grans miracles, asseguran los neos y repeteix lo *Semanari* de Figueras, reproduhint lo desafio de un francès que aposta 10,000 pessetas á que las curacions de Lourdes son una veritat.

L' *Ampurdanés* accepta 'l reto. «Designarém deu, vint y fins trenta malalts de aquesta comarca, á gust dels mateixos carlins, sempre que ademés quatre ó cinch metjes los reconeguim: anirém tots plegats á Lourdes, entrarem á la gruta y sempre que algun d' ells quedi curat en presència nostra, alluixarém las 10,000 pessetas y 'ns farém devots y propagandistas de la Verge miraculosa.» ¡Apa llenguts!

Jo no seré tant exigent com l' *Ampurdanés*. Jo 'm contento ab fer una altra proba més senzilla. Portarém un neo á Lourdes, li farém unas locions d' aygua beneyta al clatell, y sempre que li cayga la llana, perdo l' aposta.

Crispi, president del Consell de Ministres italià ha celebrat una afectuosa entrevista ab en Bismarck.

No valdria mil vegades més que tots los pobles llatins formessin una lliga poderosa per la defensa mútua dels interessos de tots en general y de cada hù en particular?

Mentres no ho fém aixís serém víctimas eternament dels nostres enemics naturals.

Mentres Espanya, en l'espectativa de la mort del Sultán de Marruecos, enviavan foras á Andalucía, preparadas per passar l'Estret.

De manera qu'encare no hauriam tret nosaltres la cassola del rebost, que 'ls Inglesos ja s'haurian menjat lo gall, no deixantnos més que las p'omas.

Lo príncep Fernando de Coburgo s'entreté construhint un ferrocarril.

Lo bisbe de la Seo de Urgell s'ha arrencat ab una pastoral furibunda contra las escolas laicas.

Més avall, concretant la seva idea, aixussa á las sèvas ovelles, en los següents termes:

Arrostréu los perills... No temeu... Si Déu está ab nosaltres qui podrá res contra nosaltres?

Jo al puesto de 'n Sagasta emplearia un remey segur.

Totas aquestas fogositats, tota aquesta sanch que bull dintre de las venas episcopals, reconeix per causa una sobrecitació produhida per la gran abundancia de aliments.

Y per consegüent tot aixó 's cura á copia de dejunis.

CIGARROS Y CIGARRERAS.

Entre las mil y una conferencias que ab motiu dels escándols de la fábrica de tabacos de Madrid s'han celebrat, n'hi ha hagut una, la més important, de la qual lo públich ni tan sols n'ha tingut noticia.

Varias de las cigarreras més despecadas van anar á enrahonar ab lo senyor Camacho en persona, director de la Companyia y subjecte d'una fermesa molt parecida á la terqedat.

L'ex-ministre d'Hisenda va rebre á las comissionadas, y aquestas, per boca de la capitana, varen comensarse á explicar.

Sab per qué venim? No senyoras; pero espero que m'ho deurán dir.

Al moment. Vosté no ignora l'actitut en que 'ns hem colocat...

Ja sè: una actitut... molt activa.

Nosaltres no volém treballar ab lo detestable tabaco que se 'ns dona.

Y vostés que n'han de fer? Qué 'ls importa que 'l tabaco sigui dolent ó bo?

Nos hem amotinat, no per interés propi, sino per filantropía.

De veras? Y cóm s'explica aquesta filantropía?

Molt senzillament. No 'ns volém fer cómplices de la destrucció dels homes d'Espanya per medi del tabaco.

Encara no hem acabat. Hi ha que tenir en compte un'altra circumstancia, que justifica més y més la nostra actitut.

Per qué no se 'l fuma vosté?

Aixó es fugir de la qüestió. L'assumpto es aquest: lo tabaco s'ha de consumir, y si vostés no volen treballarlo, s'buscarán altras donas, las despedirém á vostés, y tot marxará com si res hagués succehit.

No senyoras: cara olin cigarros y no s'hi morirán.

Lo següent: ja que 'l tabaco 'ls ha de matar, que 'ls mati en bon'hora; pero que no 'ls fassi patir, que 'ls mati de repent.

Y cóm?

A dintre de cada puro hi posarém un pessigué de dinamita.

M'és igual! Tant mateix jo fumo de contrabando.

Es á dir que podém tirar endavant?

Poden tirar pel cantó que vulguin.

Pues ja estém entesos. Pássiho bè.

No cansarshi!

Ja ho saben, pues. Si qualsevol dia senten per aquests carrers una cosa com un foch granejat, no ho extranyin: serán los puros nous que comensan á fé 'l seu fet.

FANTÁSTICH.

L' OBERTURA DE LAS CORTS.

LOS MINISTRES.

No está fixada ben bè; pero creyéu que será, si tot va com ha d'anar, á mitjos del mes que vé.

LOS REFORMISTAS.

La fusió está mal ferida y ha de pensá en retirarse; pero lo tant á preparar e y obrir las Corts desseguida.

LOS FUSIONISTAS.

Si las Corts s'obran, hi haurá tals crits contra 'l ministeri, que entre mitj d'aquest típeru Déu sab lo que passarà.

LOS CARLISTAS.

Que s'obrin! Es convenient sapiguéu si a 'l pantero está en poder de 'n Cavero ó en las mans de 'n Sangarrén.

Hi ha cosas que ha de sentirias tot' Espanya, fins los sórts... Que s'obrin al punt las Corts! Inmediatament, á obrirlas!

LO PAÍS.

Discursos interminables, tonterias á dotzenas, projectes de totas menas, raras inexplicables.

C. GUMA.

CLERICÁLIA.

Hi havia en las inmediacions de Barcelona un pobre castigat per una malaltia contagiosa, y favoregut per la caritat de algunas personas compassivas que van fer al rector depositari de sas limosnas.

Molt prompte t'has llevat... Vaja que no ets tant amatent per assistir á Rosari.

Aquestas quatre pessetas y tants duros que 'm retiro y que tú 'm déus per l'enterro del teu fill, suma tant. Ja te 'n pots anar, estém en paus.

A un altre yehi 'l socorregué ab cinch pessetas, retirantse'n dugas per una funció de iglesia.

A una viuda que res li demanava, va posarli tres duros á la mà, demanantli també per la funció y barrotantse tres pessetas.

A un xicot orfe de pare y mare, li entregá un duro, menos una pesseta per la funció.

Y aixís aná repartint las limosnas que havia rebut entre 'ls beatos, quedantse sempre per l'iglesia un tant per cent considerable.

Arribá 'l dia senvalat. La iglesia estava magnificament iluminada. Un capellá foraster s'encarregá del sermó, se cantá un ofici á gran orquesta y coro, 's cremá molt encens... pero una olor agradable, refrigerant, proveniente de la cuyna de la rectoria que 's comunica ab la iglesia per medi de una porteta, predominava sobre tot animant als fiels, creguts de que aquell dia en lloch de pa beneyt se 'ls repartiria pollastre rostít.

¡Van as esperansas! Poch després del ofici, á casa 'l rector no se sentia més que soroll de plats, trincar de copas, rosché de ossos tendres y brindis á la salut dels generosos donadors de las limosnas.

Jo ja ho veig: llarch y pesadot es lo camí del cel, y per no caure extenuat avants de arribarhi, es precís agafar coratje.

A Limburg (Belgica) acaba de fundarse un seminari de donas misionistas.

Ja me las figuro seduhint salvatjes, ab lo barrilet de l'ayguardent á la cintura, á tall de cantineras misticas.

Es molt natural. Entre la cuixa nerviosa, peluda y asserrahida de un fratrot y la cuixeta fresca, blanca y sonrosada de qualsevol d'aquestas pollas misticas, no hi ha salvatje, per surrut que sigui, que vacili un sol instant.

Ni cap home civilisat tampoch.

P. DEL O.

BARCELONA ha rebut la visita del general Salamanca, que s'ha hospedat á la fonda de las Quatre Naciones.

Per cert que no hi ha hagut medi de ferlo menjar á la taula rodona.

—Ja me 'n guardaré com d'escaldarmel... Massa podria haverhi algun periodista al aguayt... San Tomàs, una vez y no más.

Lo general Salamanca, tant franch, tant expansiu, tant enrahonador, ha cambiat com una mitja.

Los reformistas barcelonins volian obsequiarlo ab un banquet, per ferlo brindar y saber si algun dia podrian contar ab ell.

—Pero 'l general va rebusar l'obsequi, sense dir una paraula, ab un signo negatiu.

Ara es quan aquest personatje arribará á ser alguna cosa.

Ja que per haverse'n anat de la llengua, no siguié possible enviarlo de Capità general á Cuba, es molt probable que á la primera vacant que ocorri, en Sa-

gasta l' envihí de catedràtic a qualsevol escola de sòrts y muts.

Una pregunta:
 «Si arribavam á conquistar l' imperi de Marruecos, que 'n faríam?»
 Resposta:
 Nombraríam Sultán a n' en Sagasta.

Quan en Montero Rios es ministre, 's fastidia, 's cansa y dimiteix.
 Però al poch temps de no serho s' anyora, suspira y torna á demanar una cartera, ab molta necessitat.
 Deu nos guard' qu' en Montero Rios fòs dona, estigués prenyada y tingués desitjos.

Frasse de cert periódich neo, indignat en vista de la fructuosa propaganda dels pastors protestants:
 «Los indigenas de las Carolinas y Palaos serán católichs ó no serán espanyols.»
 Bèn fet. O s deixan batejar, ó 'ns los menjém á la patarrallada.

A Vallés, poble de la provincia de Guadalajara, tenen un rector que 's nega á enterrar un cadáver.
 Jo ja ho veig; lo tal rector no voldria pas que l' enterrassen á n' ell.
 Y ja ho diu la doctrina:
 «Lo que no vulguís per tú, no ho vulguís per ningú.»

Després de catorze anys de serveys, han donat la cessantia á un guardia d' ordre públich del Ferrol, perquè no tenia la talla que s' exigeix avuy per des-empenyar certa classe de destínos.
 ¿Es á dir que ab catorze anys de servir no ha lograt fer la creixensa?
 Donchs al carrer.
 Avuy dia 'ls guindillas arronsats, no serveixen.
 Com més alts... més polissons.

Una de las queixas principals de las cigarreras madrilenyas era la de no estar conformes ab l' administrador.
 Aixó ray!
 Que n' hi posin un de bèn guapo.

La franc-masoneria acaba de ser reconeguda com una institució legal.
 Lo govern civil de Madrit ha aprobat los estatuts del Gran Orient nacional d' Espanya.
 Per cert que un dels primers actes del Orient nacional ha sigut l' establiment á Madrit de una Casa de Socorro.
 No podém menos d' aplaudir la seva oportunitat.
 La Casa de Socorro servirà sempre per auxiliar als neos y llanuts, que al veure que la Masoneria es una institució legal, se fereixin de rabia.

Un telégrama:
 «Se parla de un fort rossament entre 'ls Srs. Leon y Castillo y Correa.»
 La Corretja, 'l lleó y 'l rossament: fábula moral.
 Un lleó de mals intents y de fesomia lletja,
 va mossegá una corretja y va esmossarse las dents.
 A n' en Leon y Castillo sempre li ha faltat lo mateix corretja, molta corretja.

En Vega de Armijo, després de més de dos anys de fer morros, se 'n va á Córdoba, tot esmolat.
 Los fusionistas dissidents li ofereixen una paella suculenta.
 Y diu tothom.—¡Pobre D. Práxedes!... S' ha escapat de la Cassola; pero ja 'l tenim á la paella.

Vè l' hora del ápat. Arriba 'l moment dels brindís.
 Lo marqués s' aixeca, tothom para l' orella, los telegrafistas se disposan per trasmetre á tot' Espanya las fieresas de un fusionista despitat.
 ¡Desilusió completal En Vega de Armijo 's declara partidari, amic y admirador de 'n Sagasta. En Sagasta es un jefe indiscutible. Ell estarà sempre á las ordres de 'n Sagasta, etc., etc. La vespa s' ha tornat abella. L' abella ha arronsat lo fibló y ha comensat á destilar mel per tots los poros.
 Qüestió de competència:
 «Lo que penso li diré,
 si vol, li diré cantant,
 D. Matèu, escolti bè:
 Si gran es lo seu tupé
 ¡lo mèu tupé es molt més gran!»

Ja s' ha acabat l' istiu y ab ell s' ha acabat també la campanya administrativa que 'l govern nos tenia promesa.
 Ja ho han vist bè prou. La tal campanya s' ha rea-

lisat anant de tiberi en tiberi, de festa en festa, de gandeamus en gandeamus.
 Consolemnos pensant que 'ls ministres representan á la nació. Farts ells, fart tothom.

PARTES TELEGRÁFICHS.

Tánger, 13.
 Tot segueix com cada dia,
 lo país esbalotat
 Sultán sense novedat
 en sa important malaltía.

Roma, 14.
 Lo senyor Crispi
 s' ha embolicat,
 fentsé consoci
 dels alemanys.
 Molts asseguran
 que ab aquest pas
 fém un negoci
 piramidal.
 Però altres creuen
 que havém quedat
 com á lacayos
 de von Bismarck.

Pekin, 13.
 Ha caygut lo ministeri,
 y després de mil registres
 no han pogut trobar ministres
 en tot lo Celeste imperi.
 S' ha format gran embaixada
 que s' ha embarcat desseguit,
 y 's dirigeix á Madrit
 per durne una barricada.

Rio-Janeiro, 13.
 Emperador Brasil,
 bellí-sima persona,
 al acabá aquest any
 s' e-polsa la corona.
 Aquí ho hem sapigut
 ab gran melancolia:
 d' Emperadors aixis
 no 'n passan cada dia.

Venecia, 14.
 Don Carlos está malalt:
 li han de fer fregas de rom;
 segons rumor general,
 lo pobre ha agafat lo brom.

Un qüentet del escriptor francés Aurelien Scholl.
 En temps del imperi un pacífich transeunt vá veures assaltat per tres lladres, en un siti dels més céntrics de Paris.
 Després de tirarlo á terra, van clavarli un parell de punyaladas y van robarli 'l rellotje, y 'ls agents de l' autoritat no apareixian per més qu' ell se desganyitava cridant:
 —¡Socorro!... ¡Lladres!...
 Al veures aislat y sense ausili, se li acut de cop una idea lluminosa y 's posa á cridar:
 —¡Viva la República!
 Als pochos instantos deu ó dotze agents lo rodejavan, euduhentse'l prés á la prevenció.

En lo moment de anarse'n á dinar, en un dia de convit, l' anfitrió reb una esquila de un metje qu' estava invitat, excusantse de assistir, á causa de que tenia de anar á embalsamar un client.
 —Ay, ay—digué un amic del doctor—no sabia que aquest metje s' enquadrarés ell mateix las sévas obras.

En una taula de tresillo, hi ha un mirón tant curt de vista, que per poder veure 'l joch, casi frega ab la cara las cartas de un dels jugadors.
 Aquest s' empipa, 's tréu lo mocador de la butxaca y agafa 'l nas del curt de vista.
 —Tú... home... ¿qué fas? diu aquest fent esforços per desempellegarse.
 —Noy, dispensa, respon lo jugador: anava á mocarme: pero com que tens lo cap tant aprop del mèu, m' hi equivocat de nas.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA-CONVERSA.—Pi-pa.—Alicant.
2. ENDAVINALLA.—Lo vidre.
3. MUDANSA.—Midas-Didas-Vidas.

4. ROMBO NUMERIC.—
 P
 P E P
 P O T R O
 P E T R O L I
 P R O P I
 O L I
 I

5. GEROGLÍFICH.—Los wicks se fan grans.
 Han endevinat todas las solucions los ciudatans Capellá pre-históric, Xanapota, J. Gay, Xicot com cal, Pau Mata-llops: Un Sarralench, Un aprenent, Dos inseparables, Un aficionat, Dos Gracienses, Barber y Parroquia, M. de Vaca, Manelet del Contraaix y J. P. Belluguet; n' ha endevinadas 4 Joan Arbós y Nassari Brut; 3 Tacay y Roch Pujol y 2 no més lo ciudatá S. C. y C.

XARADA.
 Tinch una total
 que 'l mar dos-tercera;
 la besan sas onas
 jugant sempre ab ella.
 Lo fresch oreig gronxa
 á sa companyera,
 una prima-tres
 que viu d' ella cerca.

RALIP.
 ANAGRAMA.
 —¿Que vindrás demá. Cabot
 á casa 'l senyor Marsal?
 —¿Ahont viu?
 —Al carrer de tot,
 un balcó que hi ha total.

J. M. BERNIS.
 TRENCA-CLOSCAS.
 TITA, 'L LLABI DEL FRARE ATRAU.
 Formar ab aquestas lletas lo títol de una pessa catalana.

DOS GRACIENSES.
 LOGOGRIFO NUMÉRIC.
 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Nom d' un torero.
 1 2 3 5 3 4 3 2.—Temps d' un verb.
 7 4 5 6 2 4 9.—Un animal.
 3 2 9 8 3 4.—Carrer de Barcelona.
 4 3 8 9 6.—Port de Catalunya.
 8 9 8 3.—Nom de dona.
 5 6 3.—Part del animal.
 9 4.—Part del cos humá.
 3.—Vocal.

CABALLERO DE GRACIA.
 GEROGLÍFICH.

III
 CI
 IIIIII
 IIIIII
 II
 A A
 PANYO

C. DE GRACIA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Jaume Gay, Un peix, Tacay, C Juliá, Caussadías, Pastoret del Montseny, Jordi Krie, Chatham, Manuel Gardó, A. E. Montabay, F. Sola y L. M. Morell, Director del manicomi, Joanet Glogfing, Baldomero de Breda, J. Pinyol, F. Vilafranca, Roch Pujol Corominas, Marqués de Kinayas, Manelet del Contraaix, Dos gracienses, Un aficionat, A. Gibert, Noy cursi (Sabadell), R. M. B. y R. Ego Sum, Niceto C. y A., Present, Segon Fesomias, J. E., R. M., M. y D. Barrina y Cubifá.—Dispensin, lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.
 Ciudadans Saldoni de Vallcarca, Jo no se... Angel de la Guarda, Joan Arbós, J. F. Gavires, Un Sarralench, Pau Mata-llops, Xicot com cal, Capella pre-históric, E. Rap, Tacay, A. Palleja, Pepet Fautzen, Elena y Elvira, Macangy, J. Staransa, Candor Salomé, E. C. (Frasculillo), Caballero de Gracia, J. Coca y Coca, F. Pons, D. Mont, Angel Garcia, Paco y Manolo, Un Antidinas, etc., etc. Un aprenent, Cara Tallat, Pep de las Candelas, Pepeta de la fonda, Joan Rius, Cintet de la groga, J. T. Angulla, Guapo del Rech, Semi Catala, Venturata de Reus, A. Gibert, Len y J. P. Belluguet.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.
 E. Bonages: La pòesia es regular, mirarém de aprofitarla.—Salmuel del Palau: Aprofitarém alguna cosa.—Candor Salomé: ¿Per qué no 'ns remet alguna cosa qu' estiga millor?—J. Puig Casvany: Va bè.—J. Planas: ¿No té alguna cosa que ofreeixi més interés?—Pau Sala: La xarada esta bè; pero 'l genero no es propi per l' Almanach.—Pallaringas: Per insertarse haura de sufrir remiendos.—Baldomero de Breda: Lo quento es molt vell.—Galifardeu: Envihí cosas qu' estigan millor.—J. Pont y E.: Lo mateix li dihem.—J. M. Bernis: Hi ha alguna cosa aprofitable.—J. T. Cervello: No es quèstió de pagar res: insistim en lo mateix.—J. Staransa: Es flúix: envihí un' altra cosa.—A. Rossell: Si la forma anés millor ho publicaríam ab molt gust.—Pepet Negre y Farigolas: ¿Per qué no 'ns envia alguna cosa de més sustancia?—A. Ceca: La major part de lo que 'ns remet no serveix.—J. Asmarach: No 'ns va prou bè per l' objecte.—Pepet d' Esplugas: No p t aprofitarse més que un epigrama, y ab prou feynas.—Picio Adany C.: Va bè.—J. R. y C.: Lo sonet es serio y adotzenat.—C. de Baril: ¿Sab que lo qu' ens envia es molt ignocent? Fassi alguna altra cosa.—J. Aleix: Preferiríam que 'ns envies alguna cosa especial.—J. Abril: La major part hi anira.—Ralip: Aceptém lo quento.—P. Talladas: Idem alguns epigramas y cantarelas de vosté.—Q. Roig: Gracias pel bon recort.—A. Adam: S' enten que s' insertará. Igual que lo que 'ns envia.—R. Roura: Mirarem de complaurel.—Emilia: Envihí un' altra cosa, que lo que 'ns remet es molt flúix.

LOPEZ, Editor.—Humbia del Mirj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 31 y 33.

INDUSTRIA, COMERS..... Y PATRIOTISME.

Primé' en Bismarck lo fabrica,
després Moret hi trafica
fent d' alcohol lo gran embarch;
y 'l país que aixó no vol,
ja está empipat d' alcohol,
de 'n Moret y de 'n Bismarck.